

ra nimmi, ja omma perrega ning keigega, mis temma párast olli. Párrast kui temma ellatand išsa olli surnud, wđttis Abraam kätte, ennesele párrida sedda warrandust, mis išsa olli járrele játnud sel wiljaliessel Harani maal. — Joudis siis Abraam kätte Jéssanda káse, mis ennast sel wišil andis kuulda: „Minne omma maalt wálja ja omma suggulašte seltfist senna male, mis tahhat sulle náidata.“ Ja olgo kül, et Abramis omma párris maal kauniš hea pölli olli, ommeti wđttis temma Jeho- wa kásko heaks, jättis omma išsa maad mahha, ja läks seált wálja ilma teadmata, kuhho pole piddi sammud kallama. Juba olli kahhe páwa teed eddasi láinud, et tullid temma wasto teekáiad, kes kaupmeh- hed, ja Abrami išsa maalt ollid. Tullid praego Egiptusse ja Arabia maalt, kame- side hulgaga ja mitme kalli warrandussega; ning ollid nüüd omma išsa ma pole tagasti.

minnemas. Kui juhtusid tee peál Abra- miga kókko, kússisid temmast ja útlesid: Mis Ma pole kánab sinno tee-kond? Tei- ne kóstis: Láhhán ehk kaugel male. — Kússisid jálle: Kuidas selle Ma nimmi on, ja mis tee peál saad senna? — Abraam útles: Ei tea selle Ma nimme, eggatunne sedda teed, mis senna pole wiib. — Naer- sid kaupmehhed selle samma sanna párrast, pilkasid Abramit, ja útlesid: Kes peab sind siis juhhatama ja sinnule teed náitma kóte- bes, et sinna ei láhhá hukka keigega, mis sul kasas? — Se peále waštás Abraam ütteldes: Se, kes mind káskinud, minno išsa maalt wálja miñna, kúllab sesamma wđttab minnule teed juhhatada. — Kaup- mehhed láksid pilkades omma teed eddasi. Abraam jái findlašte selle samma tee peále, mis olli kohhe hakkatusses ennesele nago sedda keige parrajamat árrawallitsenud, ja sai wimaks sedda tootusse maad kätte,